

ת"פ 54714/06/12 - בענין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז נגד אנג'ליקה לינצקיה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 54714-06-12 מדינת ישראל נ' לינצקיה
בפני כב' השופט אביב שרון

בענין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז

ע"י ב"כ עו"ד פאדי אסעד

נגד

אנג'ליקה לינצקיה

ע"י ב"כ עו"ד לילך מאיר

הכרעת דין

כתב האישום וגדר הכפירה

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **תקיפת שוטר**, בניגוד לסעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והעלבת עובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין.
2. בחלק הכללי לכתב האישום נטען כי ביום 22.12.11 הוצג נגד הנאשמת צו בהתאם להוראות חוק העזר ללב השרון (פיקוח על כלבים וחתולים), תשנ"ו-1996, לפיו רשיונה של הנאשמת להחזקת כלבים בוטל, והיא תורשה להחזיק לכל היותר בשני כלבים. אותה עת, החזיקה הנאשמת בביתה שבמושב בני דרור כ-19 כלבים. על פי הוראות הצו, היה על הנאשמת למסור את הכלבים העודפים תוך פרק זמן של 14 יום.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.1.12 בשעה 10:00, הגיע מנהל השרות הוטרינרי במועצת לב השרון, ד"ר יונתן שני, מלווה בפקח המועצה חן אלקלעי, לבית הנאשמת, על מנת לבצע את הצו. הנאשמת פגשה בשניים בחצר ביתה וד"ר שני אמר לה כי עליה למסור את הכלבים על פי הצו. הנאשמת סירבה למסור את הכלבים והחלה להתווכח עם ד"ר שני.

בשלב זה, הגיע למקום השוטר דולי באשא (להלן - **השוטר דולי**), שהתלווה לוטרנר ולפקח על פי בקשתם. השוטר עמוד 1

דולי הסביר לנאשמת כי עליה למסור את הכלבים, וכי כעת היא מחזיקה בהם בניגוד לחוק. בתגובה, אמרה הנאשמת לשוטר דולי: "צא מהחצר שלי, מי אתה? יא בן זונה".

השוטר דולי הזדהה בפני הנאשמת כשוטר, או אז סטרה לו הנאשמת בפניו, שרטה את אפו בציפורניה, והכתה בו בסטירות ובמכות בכל חלקי גופו. השוטר דולי ניסה לגונן על ראשו באמצעות ידיו, וקרא לנאשמת לחדול פן יאלץ לעצור אותה. הנאשמת לא שעתה לקריאות השוטר דולי, בעטה בבטנו מספר פעמים, עד שנאלץ לאחוז בידיה ולאזוק אותה.

כתוצאה ממעשי הנאשמת נגרם לשוטר דולי סימן שפשוף באפו, וכאבים בכל חלקי הגוף.

4. ב"כ הנאשמת כפרה בשם מרשתה בכך שתקפה או העליבה את השוטר דולי. לטענתה, הוטרינר דרש ממנה למסור לידיה את אחת הכלבות הזקנות והחולות שברשותה והנאשמת ניסתה להניאו מכך. במהלך הדין ודברים ביניהם הופיע בהפתעה השוטר דולי, וזאת מבלי שהנאשמת ידעה שמדובר בשוטר, שכן היה לבוש במדי חורף. משהתקרב אליה השוטר ודרש ממנה למסור את הכלבים, הוא הטיח בה האשמות על אי שיתוף פעולה עם הוטרינר ובלי להזדהות כשוטר. "אח"כ השוטר דחף את הנאשמת והיא בתגובה הרחיקה אותו ממנה" (עמ' 6, ש' 20).

5. למעשה, שתי שאלות טעונות הכרעה בתיק זה:

א. האם הנאשמת תקפה את השוטר דולי כמתואר בכתב האישום, או שמא "הרחיקה אותו ממנה" בתגובה לכך שדחף אותה קודם לכן?

ב. באם ייקבע כי הנאשמת תקפה את השוטר דולי - האם הנאשמת ידעה, או למצער חשדה בדבר אפשרות קיום הנסיבה, כי השוטר דולי הוא שוטר, עובד הציבור?

6. יציין, כי בסיכומיה זנחה המאשימה בקשתה להרשיע את הנאשמת בעבירה של העלבת עובד ציבור וטענה כי יש להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפת שוטר בלבד (עמ' 48, ש' 21), על כן, יתמקד הדיון בעבירה זו.

7. מטעם התביעה העידו הוטרינר ד"ר יונתן שני; הפקח חן אלקלעי; השוטר דולי באשא; וגובת הודעת הנאשמת החוקרת יעל בר אור רופס. מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

תמצית ראיות התביעה; קביעת ממצאי מהימנות

8. כבר כאן אציין, כי לאחר ששמעתי את עדויות עדי התביעה - ובכללן עדויות הוטרינר, הפקח והשוטר דולי - אל מול עדותה של הנאשמת, אני מעדיף את עדויות עדי התביעה על פני עדות הנאשמת. עדי התביעה היו מהימנים עלי, הם לא הפריזו בתיאורם את הארוע ותיארו את ההתרחשות נשוא כתב האישום כהייתה, כל אחד מזווית הראייה שלו. עדויותיהם השתלבו האחת ברעותה, וליבת הארוע תוארה על ידם באופן דומה. לא נמצאו סתירות מהותיות בין דבריהם, או כאלה היורדות לשורשו של ענין, ואת הניואנסים שבין הגירסאות, עליהם אעמוד בהמשך, ניתן להסביר בכך שכל אחד

סיפר על הארוע מנקודת מבטו ובהתאם לחוויה האישית שלו.

לעומת זאת, גירסתה של הנאשמת באשר לארוע התקיפה עצמו - להבדיל מנסיבות הרקע - לא היתה מהימנה עלי, וניתן אף לומר כך - ראשית, דבריה בהודעתה במשטרה (לפחות בראשית החקירה) לא בהכרח סותרים את הנטען בכתב האישום; שנית, דומה שגם ב"כ הנאשמת בסיכומיה, אף כי פורמאלית המשיכה לטעון שהנאשמת לא תקפה את השוטר דולי, התמקדה יותר בנסיבות הביצוע החריגות (מצבה הנפשי של הנאשמת, היותה נסערת) ולא באחריות הפלילית (למשל, היא לא העלתה טענת הגנה עצמית כפסטר לאחריות פלילית). יחד עם זאת, המשיכה הסנגורית לטעון כי לא הוכח שהנאשמת ידעה שמדובר בשוטר והוסיפה כי יש לבטל את כתב האישום כנגד הנאשמת בשל "הגנה מן הצדק" מכמה סיבות. ועל כך, בהמשך.

9. ד"ר יונתן שני סיפר כי הוא הוטרינר של המועצה האזורית לב השרון. הוא מכיר את הנאשמת מזה מספר שנים על רקע העובדה שהיא נוהגת לגדל כלבים בבתיים בהם היא מתגוררת, ובכל מקום בו התגוררה התעוררו בעיות ביחס להחזקת הכלבים על ידה (עמ' 8). העד חתם בעניינה של הנאשמת על ביטול רישיון החזקת כלבים, מיום 22.11.11 (ת/1), זאת על רקע תלונות שכניה בגין מטרד קשה של רעש מצד הכלבים שהחזיקה. העד פנה לנאשמת מספר פעמים, בכתב ובעל פה, וניסה להגיע עימה להבנות בדבר צמצום מספר הכלבים שהחזיקה, כשלהערכתו מדובר היה ב-10-20 כלבים, בתוך הבית ומחוצה לו. על פי חוק, לעד הסמכות להחליט כמה כלבים רשאי להחזיק כל תושב, ובעניינה של הנאשמת החליט להתיר לה להחזיק שני כלבים בלבד (עמ' 9).

10. ביום הארוע, ולאחר בקשות שהפנה לנאשמת ושיחות טלפון שקיים עימה, הגיע העד, יחד עם הפקח העירוני, חן אלקלעי, ולווד הכלבים לבית הנאשמת, על מנת לקחת את הכלבים ולהותיר בידה שני כלבים בלבד. בחצר הנאשמת, התחיל דין ודברים עימה. בשלב מסוים, הגיע השוטר דולי, שהוא השוטר הקהילתי, והנאשמת החלה לצעוק עליו "מה פתאום בכלל, ואם ולמה, ואז היא פשוט העיפה לו סטירה... באיזה שלב היא העיפה סטירה לשוטר והתחילה להכות אותו", זאת בעקבות כך שהנאשמת לא שיתפה פעולה וניסתה למנוע החרמת הכלבים (עמ' 9-10).

כשהשוטר הגיע, הוא התערב בשיחה, ואמר לנאשמת שיש לעד סמכות לתפוס את הכלבים על פי צו, אך היא לא קיבלה את זה" (עמ' 10). את ארוע התקיפה, תיאר כך - "אני ראיתי שהיו שם צעקות, לא זוכר את המלל, מה שכן היה זה שבשלב כלשהו היא העיפה לו סטירה והתחילה להכות אותו. היה מרחק קצר ביניהם והיד שלה עפה לו לפניו והיא החלה לחבוט בו עם הידיים. בהתחלה הוא היה פסיבי, הגן על עצמו, באיזה שלב, הוא הבין שאין לו ברירה והוא הפיל אותה לרצפה והחזיק אותה חזק, באיזה שלב שמו עליה אזיקים. בשלב כלשהו גם הגיע הרב"ש של הישוב שכנראה הוא קרא לו בקשר והוא בא לעזרה, לא זוכר מתי אזקו אותה או כשהרב"ש הגיע או שהשוטר דולי הצליח לעשות זאת לבד" (עמ' 10).

ולשאלה האם השוטר דולי זיהה עצמו בפני הנאשמת, השיב - "כן. הוא זיהה את עצמו... השוטר גם בא לבוש מדים. איך שנכנסנו הוא אמר שהוא שוטר של המועצה, היה לו גם תג עם שם. אי אפשר היה להתבלבל שהוא שוטר (עמ' 10), אם כי לאחר מכן, סייג ואמר כי הוא "כמעט בטוח שהוא אמר את זה שהוא שוטר" (עמ' 13).

ד"ר שני לא ידע לומר אם קיימת היכרות מוקדמת בין הנאשמת לבין השוטר דולי (עמ' 12). הוא הוסיף כי הנאשמת ידעה שהוא שוטר שכן "הוא היה לבוש במדי שוטר, היה לו תג שם והוא נראה שוטר" (עמ' 13). הוא גם דיבר בטון

תקיף, לא צעק, והסביר לנאשמת את המצב ושצריך לקיים את הצו (עמ' 13).

לשאלה האם השוטר דולי נגע לנאשמת בחזה או דחף אותה, השיב ד"ר שני - **"הוא לא נגע בה בשום מצב. הנאשמת הרימה יד ראשונה... הייתי בסביבות מטר מהם... מי שחטף בפנים ממנה היה השוטר, כל הזמן הוא הגן על הפנים שלו עם הידיים (מדגים). זה משהו סוער, להערכתי זה היה סדר גודל בין 15-30 שניות. היתה סטירה, וברגע שהוא הבין שאם לא יעשה משהו זה לא יפסק אז הוא הגיב חזרה... באותן 15 שניות אי אפשר היה להכניס שם יד"** (עמ' 13).

משנשאל העד אם זו נראתה לו תקיפה, השיב - **"ברור, היא העיפה לו סטירה... בשלב הזה כשהיא העיפה לו סטירה והיכתה אותו בפנים אף אחד לא יכל להתערב. זה היה אירוע מאוד סוער. אני לא מרגיש צורך להתנצל על זה שלא התערבתי... השוטר סיים את האירוע בדרכו כשהוא השתלט עליה"** (עמ' 14).

11. גם הפקח חן אלקלעי תיאר את הארוע באופן דומה. לדבריו, הוא מכיר את הנאשמת מתלונות קודמות של תושבים אשר התלוננו עליה בקשר להחזקה של כלבים. ביום הארוע, הצטרף לד"ר שני וללכוד הכלבים, על מנת לאכוף צו לתפיסת כלבים שהוצא כנגד הנאשמת. משהגיעו לביתה של הנאשמת, אמר לה הוטרינר שעליה לשתף פעולה ולמסור את הכלבים, או שייאלץ לקחתם מתוקף תפקידו. נוצר סוג של ויכוח בין הנאשמת לוטרינר (עמ' 15). באותם רגעים, הגיע השוטר דולי, אשר הוזעק מראש למקום והתעכב מסיבה כלשהי בבנין המועצה. השוטר דולי שאל "מה הבעיה?" והוטרינר סיפר לו שמותר לנאשמת להחזיק בשני כלבים בחצר. אז פתחה הנאשמת בויכוח עם השוטר דולי, ואמרה לו **"תצא מהחצר שלי, מי אתה בכלל"**. נוצר ויכוח מילולי שעבר לאלימות פיזית מצד הנאשמת (עמ' 15). האלימות הפיזית מצד הנאשמת התבטאה ב**"התקרבות לדולי השוטר, העיפה לו סטירה והמשקפיים שלו שהיו על המצח נפלו, הוא הגן על עצמו בידיו, והיא המשיכה בסוג של אלימות ושרטה לו את האף, הוא המשיך כמובן להגן על עצמו ולא הגיב. אח"כ היא בעטה בו, היה מצב של בעיטה, ואז דולי הדף אותה"** (עמ' 15-16).

לשאלה האם השוטר דולי הזדהה בפני הנאשמת, השיב העד - **"הוא הזדהה ואמר שהוא השוטר הקהילתי, היה לבוש במדים. היא שאלה אותו מי אתה. הוא אמר לה אני דולי השוטר הקהילתי של היישוב. הוא הגיע ושאל מה הבעיה, יונתן הסביר לו מה הבעיה, וזה לא כך בשטח, היו שתי אופציות או שתמסור או שיקחו בכח. נוצרה סיטואציה של ויכוח בינה לבין השוטר הקהילתי וזה התחמם והגיע לאלימות פיזית"** (עמ' 16).

לדברי העד, הצו ת/1 נמסר לנאשמת ידנית על ידו זמן מה לפני הארוע (וראה אישור מסירה, נ/1), אם כי לאחר מכן הסתייג ואמר כי יתכן שהשאיר את הצו על מפתן דלתה של הנאשמת משלא היתה בבית (עמ' 18).

העד לא זכר לומר אם השוטר דולי לבש מעיל על המדים, אך טען שכשהנאשמת אמרה לו "מי אתה בכלל", והשיב כי הוא שוטר (עמ' 17).

לענין ארוע התקיפה, מסר העד כי עמד במרחק של מטר מהמעורבים, כשהתקיפה הפיזית ארכה מספר שניות, והוא הופתע מאוד ממנה על כן לא התערב - **"ההתערבות היתה מילולית. לא יודע. זו סיטואציה שהפתיעה אותי, ולא רציתי להתערב שמא גם אני אפעיל כוח עליה. פחדתי מהתגובה שלה כלפיי גם. אמרתי אני אתפוס מרחק כלשהו"** (עמ' 17).

לשאלה אם היה שם מישהו שהפעיל כוח על הנאשמת, השיב כי השוטר הדף אותה. הוא תפס אותה והשכיב אותה על

הרצפה. "לפני כן הוא לא עשה לה כלום, פשוט הגן על עצמו" (עמ' 17).

משנשאל אם השוטר דולי נתן לה דחיפה בחזה, השיב "יכול להיות. אני לא זוכר את זה" (עמ' 17).

לדבריו, לאחר שהנאשמת הועלתה לניידת הבחין בשריטה טרייה באפו של השוטר דולי, שריטה שלא היתה לפני כן (עמ' 18).

12. השוטר דולי העיד כי קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין הנאשמת על רקע עבודתו כשוטר קהילתי. לדבריו, בעבר, כשהנאשמת התגוררה ביישוב גאולים, התעורר ענין דומה בקשר להחזקת גורים וחתולים על ידה. השוטר דולי ניגש לביתה, שוחח עימה מחוץ לבית, נתן לה את מספר הטלפון שלו על מנת שתוכל להתייעץ עימו במידת הצורך, ועל כן, הנאשמת יודעת שהוא השוטר הקהילתי של יישובי האזור (עמ' 20).

ביום הארוע, ביקש ממנו הוטרינר כי יתלווה אליו לצורך תפיסת כלבים מבית הנאשמת. השוטר דולי התעכב מעט בבנין המועצה והצטרף לוטרינר, אשר הגיע כבר לבית הנאשמת, מאוחר יותר. כשהגיע, ראה שהנאשמת מתווכחת עם הוטרינר כשהיא נסערת. השוטר דולי פנה לנאשמת ואמר לה "את מחזיקה בגורים בניגוד לחוק, ופה הסתיים הטיפול שלי והיא התחילה לתת לי מכות רצח" (עמ' 20). השוטר דולי העיד כי התערבותו בארוע התבטאה בכך שאמר לנאשמת "גברת יש נגדך צו, שאת מחזיקה בכלבים בניגוד לחוק. ואז פה הסתיים הדיבור שלי, היא התחילה לתת לי מכות, שריטות, אגרופים. נבהלתי, נכנסתי להלם, ולא ידעתי מה להגיד. לא היתה לי ברירה אלא לזרוק אותה על הריצפה כדי להרגיע אותה... בסוף היא נתנה לי בעיטות לבטן ולפנים ושרטה אותי באף..." (עמ' 20). משך התקיפה היה יותר מחצי דקה. לאחר מכן, הודיע לה השוטר דולי כי היא עצורה, והתקשר לרכז הבטחון של היישוב על מנת שיגיע עם אזיקים (עמ' 20).

בעת התקיפה, צעקה הנאשמת לעברו "תצא מהחצר שלי, אל תהיה פה. מי אתה בכלל? היא התחילה לצרוח, לצעוק ולהשתולל תוך כדי מכות" (עמ' 22). לאחר שהשוטר דולי הדף את הנאשמת אל הריצפה ואמר לה שהיא עצורה, נרגעה הנאשמת ונכנסה לביתה ושוחחה עם עורך דינה בטלפון. גם השוטר דולי שוחח עימו, אז אמר עורך הדין לנאשמת שעדיף לה שישימו עליה אזיקים (עמ' 21).

השוטר דולי נשאל מה לבש בעת הארוע, והשיב - "אני הייתי במדים מלאים, מכשיר קשר משטרתי. אני לא צריך להזדהות בפניה כי אני על מדים ועם מכשיר קשר והיא מכירה אותי" (עמ' 21).

13. בחקירה הנגדית, אישר השוטר דולי כי הפגישה הקודמת בינו לבין הנאשמת היתה כשנה לפני יום הארוע, ביישוב גאולים, בו התגוררה בזמנו. הפגישה ארכה לפחות רבע שעה בחצר ביתה, אז הזדהה כשוטר הקהילתי ומסר לה את מספר הטלפון שלו, על כן, יצא מנקודת הנחה ביום הארוע כי היא מכירה אותו. (עמ' 23).

בהמשך, נשאל השוטר דולי אם הזדהה בפניה כשוטר, והשיב "אמרתי שאני שוטר. אמרתי לה את זוכרת אותי, אני השוטר הקהילתי", בהמשך הסתייג, "אמרתי לה את מכירה אותי", ולאחר מכן, כלל לא היה בטוח - "יכול להיות. אני מאמין שהיא הכירה אותי עוד מגאולים... אמרתי לה את מכירה אותי" (עמ' 24; עמ' 25, ש' 1).

14. כאן יוער, כי חרף העובדה ששני העדים האחרים, ד"ר שני והפקח חן, העידו כי השוטר דולי הזדהה כשוטר, ובשים לב לעובדה כי האחרון אישר כי ככל הנראה לא הזדהה כשוטר אלא הסתמך על היכרות מוקדמת עם הנאשמת - הרי שאין בכך כדי להעיד על חוסר מהימנות של העדים או כוונת זדון, וניתן בהחלט להניח כי בלהט הארוע, כששני העדים יודעים שמדובר בשוטר, והיות שהשוטר דולי לא הגיע יחד עימם אלא הצטרף לארוע מאוחר יותר, הם טעו לחשוב שהוא הזדהה כשוטר במסגרת הדו שיח שהתקיים עם הנאשמת.

אכן, כעולה מעדותו של השוטר דולי, בהחלט קם ספק אם הוא הציג עצמו כשוטר או הסתמך על תפיסתו כי הנאשמת זיהתה אותו כשוטר הקהילתי בשל ארוע קודם.

ואולם, כפי שארחיב בהמשך, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת ידעה, או למצער חשדה בדבר אפשרות קיום הנסיבה, כי מדובר בשוטר.

15. ובחזרה לדו שיח שהתקיים בין השוטר דולי לנאשמת עובר לתקיפה - השוטר דולי אמר לנאשמת **יש נגדך צו, את מחזיקה בבעלי חיים בניגוד לחוק**" (עמ' 24). לדבריו, הוא לבש מדים, מכנס בצבע ירוק, חולצה ומעיל עם סמל של המשטרה בגודל 5 ס"מ בצד שמאל. עוד היה לו מכשיר קשר על המותן ודיבורית המחוברת אליו עם חוט מסולסל על כתף ימין (עמ' 25). המעיל היה של משמר הגבול עם דרגות וסמל של משטרת ישראל (עמ' 28, ש' 12). העד התרשם שהנאשמת הכירה אותו, **"היא לא שאלה 'מי אתה' כמישהו שהיא לא מכירה ומנסה לברר את זהותי אלא היא אמרה את זה בצורה של 'מי אתה בכלל? תצא מהחצר שלי'. היא לא התכוונה אם היא מכירה אותי או לא"** (עמ' 25).

השוטר דולי הכחיש בתוקף כי הוא נגע בנאשמת עובר לתקיפתו על ידה (עמ' 26). לשאלה מדוע לא הגיב לתקיפה, הסביר **"לא הייתי בשליטה בכלל. הייתי בהלם"** (עמ' 26).

הוטח בשוטר דולי כי נכח בחדר החקירות בעת שהנאשמת נחקרה ונגבתה הודעתה, אך הוא הכחיש זאת מכל וכל (עמ' 28).

16. בענין זה, של נוכחות, לכאורה, של השוטר דולי במהלך גביית הודעת הנאשמת, נחקרה גם גובת ההודעה ת/3, החוקרת יעל בר אור רופס, ומסרה -

"אם מישהו נכח (בעת גביית ההודעה) אני רושמת. יכול להיות שהיה חוקר אחר, יושבים בצוותא, לא לבד. יכול להיות גם שהייתי לבד.

ש. יכול להיות שהשוטר דולי באשא היה בזמן החקירה או בחלקים ממנה?

ת. לא. לא אוכל לזכור. זה לא מתועד לא בחקירה שנכח שוטר מסוים, לא במזכר, ושנית, אם מדובר על תקיפה של השוטר דולי, מן הסתם הוא לא ישב בחקירה ושוחח איתה.

ש. הנאשמת טוענת שהוא ישב בחקירה ושוחח איתה.

ת. זה לא הגיוני. אני לא יכולה להעיד מזיכרון... לא יכול להיות שאם אני חוקרת על תקיפה של שוטר מסוים,

שהוא יהיה בחקירה" (עמ' 31-32).

17. מטעם התביעה הוגש לוח תצלומים (ת/2) ומהתמונות ניתן להתרשם משריטה טרייה באפו של השוטר דולי.
18. כאמור, עדויות עדי התביעה - הוטרינר, הפקח והשוטר דולי - היו אמינות ומהימנות עלי. הם סיפרו על ההתרחשות כהווייתה, לא הפריזו, לא הגזימו בתיאורי האלימות מצד הנאשמת ועדויותיהם השתלבו זו בזו. לא התרשמתי כי השלושה תיאמו עדויות ביניהם או סיכמו מה ימסרו בחקירה במשטרה או בעדות בבית המשפט. על כן, ניתן לעדויותיהם מלוא המשקל הראייתי. ראיית חיזוק לגירסאות עדי התביעה ניתן למצוא בלוח התצלומים (ת/2), שם מונצחת השריטה בטרייה באפו של השוטר דולי.
- לענין הזדהות השוטר דולי כשוטר בפני הנאשמת - כאמור, אף כי הוטרינר והפקח מסרו כי זה הזדהה כשוטר, הרי שנכח דברי השוטר דולי, לא עולה שהזדהה במפורש כשוטר. ואולם, כאמור לעיל, אין בדברי העדים האחרים כדי לפגום במהימנותם, שכן יתכן שבלהט הארוע השלימו פרט זה, שנראה להם הגיוני שהתקיים, על דרך ההיסק. מכל מקום, כפי שיפורט בהמשך, התרשמתי כי הנאשמת ידעה שמדובר בשוטר או, למצער, חשדה באפשרות קיום נסיבה זו ונמנעה מלבררה (ראה סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

גירסת הנאשמת

19. מהודעת הנאשמת (ת/3) עולה כי היא ידעה שהוטרינר אמור להגיע לביתה על פי צו שהוציא, וכי הם אמורים להחליט ביחד אילו כלבים ייקח. לטענתה, בין הכלבים היתה כלבה אחת שהמליטה שני גורים, כלבה אחרת שהמליטה שמונה גורים, כלבה בת 12 וכלבה נוספת שנמסרה בעבר לרשות והוחזרה לידיה. משהגיע הוטרינר לביתה, לא ידעה להחליט איזה כלבים להשאיר בחזקתה. ללכוד הכלבים מסרה שני כלבים והמשיכה להתלבט. הוטרינר אמר שהוא לוקח את הכלבה בת ה-12. בשלב זה הנאשמת **נלחצה והיתה בסערת רגשות. הטונים שלה עלו והיא התחילה לצעוק**. בשלב זה, הגיע השוטר דולי ואמר לה "את עוברת על החוק ושם לי אצבע מול הפרצוף. אמרתי לך: מי אתה? צעקתי עליו שייצא החוצה. הוא אמר לי: את עוברת על החוק והתחלתי לצרוח". לדברי הנאשמת, **"אני חושבת שהוא נגע בי ואני כולי התפוצצתי והגבתי ואז הוא כבל אותי ואמר שהוא עוצר אותי על תקיפת שוטרים"** (ת/3, ש' 15).

ובהמשך:

"ש. איך הוא הרים עלייך יד?"

- ת. **לא זוכרת, אולי הוא אמר משהו כמו תשתקי והוא נגע בי - או שהוא נגע בי או דחף אותי, אני הייתי נורא בסערת רגשות כי חשבתי שלוקחים לי את הכלבה המבוגרת והיא הולכת למות וגם הרגשתי מותקפת"** (ת/3, ש' 31).

הנאשמת טענה שלא הכירה את השוטר דולי ולא ידעה שהוא שוטר, אלא בדיעבד, הוא אמר לה שישב עימה ברכב כשהתגוררה ביישו בגאולים. לדבריה, כשהוא נגע בה, היתה בסערת רגשות, **"התפוצצה"**, עשתה תנועות עם הידיים **"ואיפה שזה בא זה בא"**. לא נתנה לו בעיטות בבטן. לדבריה, ידיה "הלכו" לכל מקום, אבל רק לפני ולחלק העליון של גופו, **"אני התפוצצתי עליו כי הייתי בסערת רגשות"**. הנאשמת ראתה את השריטה באפו של השוטר דולי, אך לא

יודעת אם זה מהאירוע.

20. בעדותה בבית המשפט סיפרה הנאשמת על אהבתה לבעלי חיים, ועל העובדה כי משהתרבו הכלבים בחזקתה, החלה לעבור דירות בשל תלונות מצד אנשים על הכלבים. היא סיפרה על 5 מקומות מגורים שהחליפה בשנים האחרונות (עמ' 32-33). הנאשמת אישרה כי ידעה על קיומו של צו כנגדה המתיר לה להחזיק שני כלבים בלבד, אם כי כינתה אותו "צו בית משפט" (עמ' 33, ש' 29). לדבריה, חתמה על אישור המסירה לגבי הצו (נ/1) אף שמעולם לא ראתה אותו, כי "הפקח נתן לי לכתוב עליו שאגיד שלא קיבלתי צו בית המשפט... חתמתי על זה שהוא היה אצלי בבית ולא הייתי בבית" (עמ' 34, ש' 6, ש' 16).

ביום הארוע היתה מאוד נסערת כי הוטרינר, הפקח ולכוד הכלבים באו לקחת לה את הכלבים ולא ידעה איזה כלבים למסור, כשהיא קשורה מאוד לכלבה בת ה-12 וכשהיא חוששת לחייהן של עוד שתי כלבות ובטוחה שלא ישרדו את ההסגר (עמ' 34). לדבריה, הוטרינר הסכים להשאיר את שתי הכלבות, אך התכוון לקחת את הכלבה בת ה-12 (עמ' 35). הנאשמת ידעה שאם יילקחו ממנה הכלבה המבוגרת והגורים, הם ימותו. בדיעבד, כך לדבריה, לאחר שהכלבה הוחזרה לנאשמת, היא נפטרה (עמ' 35).

בשלב זה, כשהיא מתווכחת עם הוטרינר, נכנס "מישהו" ואומר לה "פושעת, תמסרי, יש צו בימ"ש נגדך, תמסרי את הכלבים, אמרתי לו מי אתה? הוא התקרב אלי... שאלתי שלוש פעמים מי אתה? הוא לבש חאקי למטה, מעיל שחור, לא היה לו שום דבר על הכתף ולא סמל, לא ראיתי מכשיר קשר, אולי זה היה מתחת למעיל, לא ראיתי. לא ראיתי סמל על המעיל... הוא מתקרב אלי ומאיים עלי, את פושעת, תמסרי את הכלבים, יש צו בימ"ש, הוא ממש תוקף אותי. אני מתקדמת אליו, הוא מתקרב אלי (מדגימה על הסנגורית הליכה איטית ועומדת כחצי מטר מהסנגורית), הוא אמר לי את פושעת, יש צו בימ"ש, את עוברת על החוק. בשלב מסוים הוא התקדם אלי ועם יד ימין שלו דוחף אותי בחזה (מדגימה על הסנגורית), הלב שלי דפק 240 מעלות... אמרתי לו תצא מהחצר שלי, שלוש פעמים, אמרתי לו אל תיגע בי והידיים שלי התחילו להשתולל והנפתי אותן... לא רק בחצר שלי הייתי מותקפת אלא הייתי מותקפת גם בחזה...". (עמ' 35-36). כאם חד הורית המגדלת ילד לבד, ללא בן זוג, הרגישה שהיא חייבת להגן על ביתה, "אני גם גבר וגם אישה והכל, כשהוא בא לחצר בלי להזדהות ונוגע לי בחזה, היה לי דופק מאוד גבוה כי הייתי בויכוח עם הוטרינר, אמרתי לו אל תיגע בי. לא אמרתי לו אל תיגע בי בבקשה, נכון זו היתה טעות, אמרתי לו אל תיגע בי" (עמ' 36). לדבריה, הוטרינר לא יכול היה לראות שהשוטר דולי נגע לה בחזה, שכן עמדה עם הגב אליו. הכל קרה בשניות. אז זרק אותה השוטר דולי על הריצפה ואמר לה שהיא אשמה בתקיפת שוטר (עמ' 36). בהמשך, הסבירה הנאשמת כי ראתה במעשיו של השוטר דולי תקיפה מינית ממש - "אמרתי אם אני אגיש תלונה נגד השוטר שתקף אותי מינית אפשר להגיד, הוא נגע לי בחזה. הוא יכל לפגוע בכל חלק אחר בגוף, למה בחזה דווקא? זה דבר הכי חשוב לאשה. זה לא גבר" (עמ' 39, ש' 5).

לדברי הנאשמת, כלל לא הכירה את השוטר דולי לפני כן, ולא זכרה את השיחה עימו ביישוב גאולים (עמ' 36). לדבריה, לאחר הארוע החלה לבכות ומשהגיע רכז הבטחון השוטף של היישוב, נכנס לביתה בחוסר רגישות כשהוא מברר אם הבית יכול להתאים לבתו - כל זאת, שהנאשמת יושבת על הריצפה עם אזיקים. הנאשמת ביקשה לשוחח עם אח של אמה בטלפון, שהינו עורך דין העוסק בתחום הנדל"ן. היא סיפרה לו, תוך שהיא ממררת בבכי, שהריצו לה, ולאחר ששוחח עם השוטר דולי, ייעץ לה "תזרמי עם המצב, אנחנו כבר נסגור את זה, נראה מה נעשה" (עמ' 36).

לדברי הנאשמת, השוטר דולי לקח אותה לתחנת המשטרה, תוך שהוא מאיים עליה שהיא הולכת "לחטוף" ושלא תראה את בניה. לטענתה, בעת גביית ההודעה היתה תשושה, עייפה, ללא אוכל וללא שתיה מהבוקר. היא סירבה לחתום על ההודעה כי לא נתנו לה אפשרות להתקשר לעורך דין או להתייעץ עם עורך דין. לדבריה, השוטר דולי נכח בעת גביית ההודעה ו"התנהג כאילו הוא המלך ואני עם האזיקים, לא אוכלת ולא שותה, לא יכולה להתקשר ולא שום דבר" (עמ' 37).

לדברי הנאשמת, היא לא אמרה לחוקרת שהשוטר דולי תקף אותה, אם כי אמרה לה שהוא נגע לה בחזה. הנאשמת עמדה על כך שאמרה את המילה "חזה" (עמ' 38).

משנשאלה הנאשמת אם ידעה כי יש לה אפשרות להגיש כנגד השוטר דולי תלונה במח"ש, השיבה "חשבתי על זה, והתייעצתי עם כמה אנשים, ובאיזה מקום כולם אמרו לי תעזבי את זה, הבן שלך בב"ס, את חד הורית וזה יכול להרע לך" (עמ' 38).

הנאשמת טענה כי מעולם לא קיבלה התייחסות ממח"ש אודות האירוע, חרף העובדה שהאירוע דווח למח"ש. בענין זה הוגשו מכתב ממח"ש מיום 18.11.13 בדבר גניזת התיק ללא טיפול בשל "זניחת התלונה" (נ/2); מכתב ממח"ש מיום 30.1.12 (נ/3), אשר נשלח לנאשמת ומעמיד אותה על זכותה למסור תלונה למח"ש בגין ארוע האלימות מצד השוטר עליו סיפרה בחקירתה במשטרה; מייל מאת נציגת מח"ש מיום 15.1.15 לפיו דברי הדואר נשלחים ממח"ש בדואר רגיל ולא בדואר רשום בשל עלויות גבוהות (נ/4).

הנאשמת טענה כי מעולם לא קיבלה את המכתב נ/3 ואם היתה מקבלת אותו סביר להניח כי היתה פועלת אחרת בענין הגשת התלונה למח"ש (עמ' 39). יחד עם זאת, העידה כי לא הגישה תלונה כי חשה רדופה, בשל הצו שהוצא כנגדה בענין הכלבים ו"בגלל ששיקרו עלי על ימין ועל שמאל" (עמ' 39). עוד טענה הנאשמת כי בגין הארוע נשלחה למעצר עד למחרת בבוקר, שאז שוחררה בידי קצין משטרה בשעה 08:00 בערבות עצמית על סך ₪ 3,000 בלבד (נ/5), ומבלי שהובאה בפני שופט לצורך הארכת מעצרה.

21. בחקירה הנגדית, אישרה הנאשמת כי היתה בסערת רגשות בעת הארוע ושיקול דעתה יכול והיה מוטעה באותו שלב (עמ' 43). הנאשמת עמדה על כך שלשוטר דולי לא היה סמל משטרה על המעיל, לא מכשיר קשר ולא תג עם שם (עמ' 44). לשאלה כיצד ידע השוטר דולי, בהנחה שחשבה שהינו אזרח תמים, כי קיים כנגדה צו ועליה לציית לו, השיבה: "לא יודעת. שאלתי אותו מי אתה? שלוש פעמים שאלתי אותו" (עמ' 44). משהופנתה הנאשמת להודעתה ת/3 שם מסרה כי היא "**חושבת**" שהשוטר דולי נגע בה, השיבה: "אני יודעת שהוא נגע בי. 'אני חושבת' זה אני יודעת שהוא נגע בי" (עמ' 44). משנשאלה היכן כתוב בהודעה שהוא נגע לה בחזה, השיבה "לא יודעת" (עמ' 45). משנשאלה מדוע לא אמרה בחקירה שהוא תקף אותה בחזה, השיבה "לא יודעת" (עמ' 45). בהמשך, טענה כי ניסתה "לעדן את הדברים כי הוא יושב לידי" (עמ' 46, ש' 13).

הנאשמת טענה שלא מסרה את כל הדברים בהודעתה מפני שהשוטר דולי יושב שם. הנאשמת נשאלה מדוע לא ביקשה מהחוקרת לשוחח ביחידות, מבלי שהשוטר יהיה נוכח והשיבה "האירוע הזה זה כאילו עברתי אונס" (עמ' 45).

הנאשמת אישרה שבעת שנפפה עם ידיה לכל עבר, לאחר שהשוטר דולי נגע לה בחזה, נגעה בו והיא לא יודעת אם שרטה אותו (עמ' 46).

22. באשר להתרשמותי מהנאשמת - התרשמתי מנאשמת שנסיבות חייה אינן פשוטות. במהלך עדותה, סיפרה הנאשמת בקצרה קורות חייה - בגיל עשר יצאה הנאשמת יחד עם אמה לכיוון אוסטרליה ושהתה כפליטה באיטליה עד לקבלת ויזה. שם התרחשה תאונת דרכים קשה, שכתוצאה ממנה נפטרה אמה ואילו היא נפצעה באורח אנוש. לאחר שיקום שארך כשנה וחצי, עלתה לישראל, שהתה בפנימייה ואומצה על ידי אם מאמצת (אשר ליוותה אותה גם בדיונים בתיק זה). לנאשמת בן יחיד והיא מגדלת אותו ללא בן זוג. מכאן, בין היתר, החמלה והאהבה שלה כלפי בעלי חיים בכלל, וכלפי כלבים וחתולים בפרט. על רקע אלה, ובשל העובדה שהנאשמת נאלצה "לוותר" על מספר כלבים ולהותיר בידה שני כלבים בלבד, ניתן להבין את סערת הרגשות בה היתה נתונה הנאשמת בעת הארוע. זאת, להדגיש, שהרגע בו הגיע השוטר דולי היה רגע קריטי מבחינת הנאשמת, שכן בדיוק בשלב הזה התעורר הויכוח בינה לבין הוטרינר לגבי הכלבים שעליה למסור.

23. ואולם, עם כל הצער וההבנה למצבה הרגשי הקשה של הנאשמת, על רקע נסיבות חייה כמפורט לעיל, הרי שלא ניתן לקבל גירסת הנאשמת לגבי הארוע עצמו ולגבי השתלשלות העניינים לאחר מכן. ואלה הטעמים:

א. בעוד שבבית המשפט טענה הנאשמת, נחרצות, כי השוטר דולי דחף אותה או נגע בה בחזה, ובתגובה השתוללה עם ידיה לכל עבר באופן שיתכן ופגע בו - הרי שבהודעתה במשטרה (ת/3) נאמרו הדברים אחרת על ידה. תחילה טענה **"אני חושבת שהוא נגע בי"** (ש' 15), לאחר מכן, אמרה **"הוא הרים עלי יד"** (ש' 30), ולבסוף, משנשאלה איך הרים עליה יד, השיבה **"לא זוכרת, אולי הוא אמר משהו כמו תשתקי והוא נגע בי - או שהוא נגע בי או דחף אותי"** (ש' 32).

העובדה שהנאשמת בחרה במילה "חושבת" (שהוא נגע בי), מצביעה על כך שהנאשמת עצמה, בגירסתה הראשונה במשטרה, לא אמרה מפורשות שהשוטר דולי נגע בה או דחף אותה. אין לקבל הסברה של הנאשמת כאילו "חושבת שנגע" משמעו "יודעת שנגע". זאת, כאשר בהמשך שינתה הנאשמת שוב טעמה וטענה כי לא סיפרה על האירוע כהייתו, היות והשוטר דולי נכח בחקירה (על כך ראה בהמשך). ויודגש, מדובר בחקירה שנערכה לנאשמת בשעה 14:02, כאשר הארוע התרחש בשעה 11:00 (כטענת הנאשמת, עמ' 6, ש' 14). מצופה היה מהנאשמת שבחלוף 3 שעות מהארוע תזכור ותפרט פרט מהותי זה, שהוא בליבה של ההתרחשות ונוגעת במישרין לאחריותה של הנאשמת לעבירת התקיפה.

ב. הנאשמת כלל לא הזכירה בהודעתה (ת/3) דחיפה או נגיעה בחזה, והוסיפה פרט מהותי זה, תוך הדגשת הקונוטציה המינית, רק בעדותה בבית המשפט. אין לקבל טענתה של הנאשמת כי אמרה את המילה "חזה" בחקירתה במשטרה, זאת נוכח העובדה שהמילה נעדרת מההודעה, ההודעה הוגשה בהסכמה וללא הסתייגות, וגובת ההודעה כלל לא נשאלה על כך בחקירה הנגדית. כאמור, הנגיעה, לכאורה, בחזה של הנאשמת תפסה נפח גדול בחקירתה הראשית והנגדית של הנאשמת, ואין זה סביר שפרט מהותי זה יושמט על ידה מההודעה במשטרה.

ג. הנאשמת טענה כי השוטר דולי נכח בחדר החקירות במהלך גביית הודעתה. לא השוטר דולי ולא גובת ההודעה (החוקרת יעל בר אור רפס) מאשרים ענין זה - ועדותם מקובלת עלי. ואולם, גם אם השוטר דולי נכח בחדר החקירות, וכאמור אינני קובע כי כך היה, יכולה היתה הנאשמת לבקש מהחוקרת שגביית הודעתה תיעשה ביחידות ומבלי שהשוטר יהיה נוכח בחדר. גם בהינתן המצב הרגשי הקשה בו היתה נתונה הנאשמת, לאחר שנעצרה לראשונה בחייה, היה מצופה ממנה כי כך תנהג.

ד. הנאשמת טענה כי החוקרת מנעה ממנה את זכות ההיוועצות עם עורך דין ולא איפשרה לה להתקשר לעורך דין, ואף סיפרה על כך לבאת כוחה (עמ' 37, ש' 24), אולם גובת ההודעה כלל לא נשאלה על כך ולא הועלתה כל טענה מצד ההגנה בענין זה. זאת יודגש, כאשר הנאשמת עצמה אישרה כי עוד בטרם נלקחה לתחנת המשטרה על ידי השוטר דולי, הוא איפשר לה להתקשר לאחיה של אמה, **שהינו עורך דין במקצועו**, אשר ייעץ לה טלפונית להסכים למעצר. ועוד יוסף בהקשר זה, כי מנוסח האזהרה בהודעת הנאשמת עולה כי היא הועמדה על זכותה להיוועץ בעורך דין והיא אף אישרה כי היא "מבינה על מה אני נחקרת ואת זכויותיי" (ת/3, ש' 1).

ה. הנאשמת אישרה כי נוצר מגע בין ידיה לבין השוטר דולי, וכי ראתה כי יש שריטה באפו, ובכך חיזוק לגירסתו ולגירסת עדי הראייה האחרים.

24. לאור האמור לעיל, ונוכח עדויותיהם החד משמעיות של שלושת עדי התביעה בדבר תקיפתו של השוטר דולי על ידי הנאשמת, מבלי שזה יצר עימה מגע קודם לכן, גירסת הנאשמת אינה יכולה להתקבל ואני דוחה אותה.

25. ולענין הראיות על בסיסן ניתן לקבוע כי הנאשמת ידעה שמדובר בשוטר, או למצער חשדה בדבר קיום נסיבה זו כשהיא נמנעת מלבררה, יש להזכיר אלה:

א. השוטר דולי היה לבוש מכנס בצבע ירוק, חולצה ועליה מעיל עם סמל עגול של משטרה בגודל של כ-5 ס"מ, על כתפו הימנית תלויה דיבורית של מכשיר קשר המחוברת באמצעות חוט מסולסל שמשתלשל על גבו כשמכשיר הקשר על מותנו. שני עדי הראייה האחרים כלל לא נשאלו לגבי סמל המשטרה שעל המעיל ומכשיר הקשר אותו נשא השוטר, ועל כן, דברי השוטר דולי לא נסתרו בנקודה זו והם מקובלים עליי.

ב. השוטר דולי התערב בויכוח שהתעורר בין הנאשמת לבין הוטרינר, כשהוא מוסר לנאשמת פרטים על הארוע - **"יש נגדך צו, את מחזיקה בבעלי חיים בניגוד לחוק"**. דברים אלה, המהווים "פרטים מוכמנים" שרק המעורבים בעניינה הפרטי של הנאשמת יכולים לדעת אודותם, מצביעים על כך שלא מדובר באזרח תמים או באזרח "סתם" שעובר ליד החצר ומחליט להתערב, אלא באיש מרות, המכיר את פרטי האירוע ומתערב מתוקף סמכות מסויימת.

ג. העובדה ששני העדים האחרים - הפקח והוטרינר - לא הופתעו מהתערבותו של השוטר דולי, לימדה אף היא כי מדובר באדם בר סמכא הקשור לעניינה של הנאשמת. לו היה מדובר בצד שלישי שאינו מעורב, היו בודאי יתר הנוכחים מביעים פליאה על כניסתו לזירה של אדם שאינו קשור ואינו מעורב. כזאת לא עשו.

ד. העובדה שהנאשמת אמרה לשוטר דולי "מי אתה בכלל", כשכוונתה להתריס כלפי סמכותו, זאת להבדיל מהאמירה "מי אתה", שכביכול באה לברר זהותו (עדות השוטר דולי, עמ' 25, ש' 31; עדות הפקח חן אלקלעי, עמ' 15, ש' 25). אמירה זו מפי הנאשמת מחזקת את דברי השוטר דולי כי הנאשמת הכירה אותו מאירוע קודם שאירע ביישוב גאולים בו התגוררה הנאשמת.

26. לאור האמור לעיל, אני קובע כי תוך כדי ויכוח עם הוטרינר, ומשניגש השוטר דולי לכיוון הנאשמת ואמר לה

שעליה לפעול על פי הצו שהוצא כנגדה, תקפה את השוטר דולי, בידעה כי מדובר בשוטר (או למצער כשהיא חושדת בקיום נסיבה זו ונמנעת מלבררה). הנאשמת סטרה בפניו של השוטר דולי, ותוך שהוא מגונן על עצמו באמצעות ידיו, המשיכה והיכתה אותו באמצעות ידה בגופו, ואף בעטה בו באמצעות רגלה. התקיפה נמשכה מספר שניות, עד שהשוטר דולי התעשת, הדף את הנאשמת וזו נפלה על הריצפה.

ביטול כתב האישום מכוח "הגנה מן הצדק"?

27. ב"כ הנאשמת העלתה טענה לפיה יש לבטל את כתב האישום מכוח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, שכן **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**. בענין זה העלתה הסנגורית שלוש טענות - האחת, כי הנאשמת נרדפת על ידי המועצה, הוטרנר ושכניה על רקע גידול הכלבים על ידה, ולא משנה כמה מקומות מגורים מחליפה הנאשמת כדי להתאים את אורח חייה לסביבה; השניה, התנהלות מח"ש בעניינה. נטען כי אמנם המשטרה העבירה את חומר החקירה למחלקה לחקירות שוטרים, אך זו, כלאחר יד, שלחה מכתב לנאשמת בדבר זכותה למסור גירסה אודות הארוע, אולם המכתב לא הגיע ליעדו בשל העובדה שהנאשמת החליפה מקום מגורים. עוד נטען, כי המכתב לא נשלח בדואר רשום, ואם היה מגיע ליעדו, היתה הנאשמת מממשת זכותה ומוסרת גירסתה במח"ש כנגד השוטר דולי; השלישית, נוגעת למעצרה של הנאשמת שנטען כי היה שערורייתי - בעוד שחקירתה בגין הארוע הסתיימה בסביבות השעה 15:00, הרי שללא כל סיבה תקפה, היא נשלחה למעצר ושוחררה למחרת בשעה 08:00 בערבות עצמית על סך 3,000 ₪ בלבד, ומבלי שהתעורר צורך להביאה לבית משפט להארכת מעצר. התנהגות זו של המשטרה צורמת, מעוררת תחושה קשה של חוסר מידתיות והיותה עבור הנאשמת, שזהו מעצרה הראשון, טראומה של ממש;

כידוע, התנאים להחלתה של ההגנה מן הצדק נקבעו בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.05):

"שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם, וזאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה, נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו לנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם, וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך, למשל, ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין; וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע, כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול

כתב-האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית-המשפט לקבוע, כי תיקון הפגיעה יכול שייעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים" (פיסקה 21 לפסק הדין).

28. לענין הטענה בדבר "רדיפתה" של הנאשמת על ידי המועצה, הוטרינר והשכנים - לא התרשמתי כי הנאשמת נרדפה על ידי הגורמים הנזכרים לעיל, וההיפך הוא הנכון. הנאשמת עצמה העידה כי לאחר שאנשים התלוננו על הכלבים "לקחה אחריות על זה" (עמ' 32, ש' 24). עוד העידה הנאשמת כי לאחר שהכלבים החלו להתרבות עברה מספר דירות, עד שהבינה כי "החוק אומר שאפשר לגדל חיות במושבים", אז עברה למושב גאולים (עמ' 32-33). עוד הודתה כי גידלה מספר רב של כלבים וכי היא יודעת כי כלבים עלולים להפריע לסביבה (עמ' 41, ש' 6). אמנם הנאשמת טענה כי לכל מקום שהתכוונה לעבור, היו מגיעים הוטרינר והפקח ומזהירים את התושבים מפניה (עמ' 33, ש' 10), ואולם, כלל לא הונחה תשתית עובדתית לכך ועדי התביעה לא נשאלו על כך. מעבר לכך, לו סברה הנאשמת כי היא "נרדפת" על ידי המועצה והוטרינר, וכי הצו כנגדה הוצא משיקולים זרים או בניגוד לחוק - יכולה היתה לפנות לערכאות כנגד הצו ולשטוח טענותיה. כזאת לא עשתה. משכך, לא הוכחה בפני הטענה כי הנאשמת נרדפה על ידי הרשויות.

29. לענין התנהלות מח"ש בדבר יידוע הנאשמת לגבי זכותה להגיש תלונה כנגד השוטרי דולי בשל שימוש בכוח נגדה - מהמסמכים שהוגשו לעיוני (נ/2-נ/4) עולה כי ביום 30.1.12 נשלח לנאשמת מכתב (בהתאם לכתובת שמסרה בחקירתה) שנועד ליידע אותה על זכותה להגיש תלונה כנגד השוטרי באחת משלוחות מח"ש, וזאת תוך 30 ימים מיום קבלת המכתב, שאחרת תיחשב למי שזנחה תלונתה. עוד עולה, כי בהיעדר התייחסות מצד הנאשמת בזמן שנקצב, ראתה בכך המחלקה לחקירות שוטרים כאילו הנאשמת זנחה תלונתה. במענה לפניית ב"כ הנאשמת השיב גורם במח"ש כי מכתבי היידוע לאזרחים נשלחים בדואר רגיל ולא בדואר רשום, זאת בשל העלויות הגבוהות.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת עברה דירה ועל כן, לא קיבלה את המכתב המעמיד אותה על זכותה להגיש תלונה בתוך 30 ימים ועל כן, נפגעו זכויותיה.

אכן, נראה כי על מנת להבטיח זכויותיהם של מתלוננים פוטנציאליים ולוודא שהם מקבלים את המכתבים מהמחלקה לחקירות שוטרים, ראוי כי משלוח המכתבים ייעשה בדואר רשום עם אישור מסירה ולא בדואר רגיל - זאת, כאמור, על מנת להגדיל את הסיכוי שהנמען יקבל את המכתב ויועמד באופן פורמאלי על זכויותיו. כזאת לא נעשה בענייננו, ואין לשלול טענתה של הנאשמת כי עברה מקום מגורים ולא קיבלה את המכתב האמור.

ואולם, עדיין, יש לבחון האם מדובר "בהתנהגות שערורייתית" מצד המדינה, כזו שתזכה את הנאשמת בסעד דרסטי של ביטול כתב האישום.

לטעמי, יש להשיב לשאלה זו בשלילה. הנאשמת העידה כי ידעה על זכותה להגיש תלונה כנגד השוטרי דולי במח"ש. לדבריה, "חשבתי על זה, והתייעצתי עם כמה אנשים, ובאיזה מקום כולם אמרו לי תעזבי את זה..." (עמ' 38, ש' 9). ובהמשך - "לא הגשתי תלונה כי הייתי רדופה ובגלל ששיקרו עלי על ימין ועל שמאל, על צו בימ"ש וכלבים והכל" (עמ' 39, ש' 3). וכן, "היום בדיעבד אני מאוד מצטערת שלא הגשתי תלונה, אני כועסת על עצמי שלא הגשתי תלונה, אבל אי אפשר להחזיר אחורה, מה שהיה היה" (עמ' 39, ש' 10).

דהיינו, גם אם הנאשמת לא יודעה באופן פורמאלית בדבר זכותה להגיש תלונה במח"ש, הרי שבפועל, היא ידעה על זכותה זו, התייעצה עם אחרים, ומטעמיה-היא בחרה שלא להגיש תלונה.

עוד יש לציין, כי כתב האישום בתיק הוגש ביוני 2012 (הארוע מיום 24.1.12), ועל כן פתוחה היתה לנאשמת הדרך להגיש למח"ש בקשה להארכת מועד להגשת התלונה, בטענה כי לא קיבלה את מכתב היידוע. כזאת, כנראה, לא עשתה. לפיכך, אף אם המחלקה לחקירות שוטרים פעלה באופן לא ראוי שעה ששלחה את מכתב היידוע לנאשמת בדואר רגיל ולא בדואר רשום, לא הוכח בפני כי זכויותיה של הנאשמת קופחו בכלל, או באופן המצדיק הענקת סעד כלשהו.

30. לענין מעצרה של הנאשמת - אכן, על פניו, לא ראיתי סיבה מוצדקת להחזקתה של הנאשמת במעצר מאחורי סורג ובריאח לאחר גביית גרסתה ולאחר סיום ההליכים הפרוצדוראליים של הטבעתה וצילומה. הנאשמת נחקרה, מסרה גרסה מלאה, שיתפה פעולה בחקירתה, נראה כי אם נשקפה ממנה מסוכנות - ניתן היה להפיגה באמצעים כאלה ואחרים, ועל כן, לא ברור מדוע הכרחי היה להותירה במעצר עד למחרת בבוקר. אמנם בית המשפט לא נחשף למכלול פעולות החקירה בתיק ולמועדן, ואולם, בהנחה שעדי הראייה (הוטרינר והפקח) והשוטר דולי נחקרו באותו היום, ובהיעדר כוונה לערוך עימותים בין הנאשמת לבין המעורבים האחרים, גם לא קם חשש לשיבוש הליכי חקירה.

מטריד לחשוב שבמקרה זה האצבע היתה קלה על הדק המעצר. האם הוחלט לעצור את הנאשמת למשך הלילה ולשחררה למחרת בבוקר בשעה 08:00, לפני הבאתה בפני שופט וללא תנאים מגבילים (מלבד חתימה על ערבות עצמית בסך 3,000 ש"ח), רק בשל העובדה כי תקפה שוטר?

אין צורך להכביר מילים על הטראומה, עוגמת הנפש ונזק הנפשי שיכולים להיגרם לאדם בשל השמתו במעצר (וראה עדותה של הנאשמת לענין זה בעמ' 39 לפר'). הדברים נאמרים ביתר שאת שעה שמדובר באדם נטול עבר פלילי, החווה את מעצרו הראשון. ואם היתה אפשרות לשחרר את הנאשמת לקראת הערב, עם תום חקירתה, והדבר לא נעשה, הרי שמדובר בהתנהגות חמורה ומקוממת מצד המשטרה. ואולם, לא הובאו בפניי שיקולי המשטרה להותיר את הנאשמת במעצר עד למחרת בבוקר; קצין המשטרה שחתם על פקודת המעצר לא הובא לעדות, לא נחקר ולא נפרשו בפניי שיקוליו, כאמור.

במצב דברים זה, ואף כי לכאורה לא היה מקום להותיר את הנאשמת במעצר למשך הלילה, הרי משלא נפרסה בפניי מלוא היריעה בענין זה, לא אוכל לומר כי מדובר בהתנהגות שערורייתית ומקוממת מצד הרשויות, כזו שתזכה את הנאשמת בסעד מן הצדק.

ואולם, נתונים אלה בהחלט ראויים להילקח בחשבון בעת גזירת עונשה של הנאשמת.

סוף דבר

31. אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של **תקיפת שוטר במילוי תפקידו**, בניגוד לסעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אני מזכה את הנאשמת מעבירה של **העלבת עובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (ראה

פיסקה 6 להכרעת הדין).

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ה, 18 מאי 2015, במעמד הנאשמת ובאת-כוחה וב"כ המאשימה, עו"ד נעמה תור זאבי.